

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 17 grudnia 2009 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu przez Skarb Państwa
wsparcia instytucjom finansowym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 listopada 2009 r. ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 po wyrazach "art. 20" dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:
"2) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
"3. Wsparcie na zasadach określonych w ustawie może być udzielane, pod warunkiem obowiązywania w dniu złożenia wniosku, o którym mowa w art. 15 ust. 1, pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w ustawie ze wspólnym rynkiem."";
- 2) skreśla się art. 2.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2009 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym i uchwalił do niej 2 poprawki.

Analiza przepisu przejściowego (art. 2) prowadzi do wniosku, iż ma on w zasadzie charakter przepisu merytorycznego. Przepis ten formułuje bowiem dodatkowy wymóg formalny, który musi być spełniony, aby wsparcie na zasadach określonych w nowelizowanej ustawie mogło być udzielone (cel – zapewnienie, że udzielone wsparcie nie naruszy przepisów wspólnotowych dotyczących pomocy publicznej). Przepisy merytoryczne, co wynika z ich istoty, powinny być sformułowane w ustawie zawierającej uregulowania merytoryczne (w tym przypadku będzie to ustawa o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym). Oczywiście fakt, iż przepis będzie obowiązywał jedynie w ograniczonym zakresie czasowym mógłby sugerować intertemporalność tego rozwiązania. Niemniej argument ten nie wydaje się być przekonujący, jeżeli weźmiemy pod uwagę treść nowelizowanego art. 20 ust. 1. Przepis ten wyznacza maksymalny termin, w którym wsparcie będzie mogło być udzielone, a więc przesądza *de facto* o epizodycznym charakterze nowelizowanej ustawy. Argumentem przemawiającym za włączeniem normy z art. 2 do nowelizowanej ustawy jest również to, iż ewentualne dalsze przedłużanie terminu, o którym mowa w art. 20 ust. 1, powodowałoby konieczność każdorazowego formułowania analogicznego przepisu przejściowego.

Co więcej, sama treść art. 2 może powodować wątpliwości interpretacyjne. Ustawodawca posłużył się w tym przepisie sformułowaniem: "pod warunkiem obowiązywania w tym okresie (*tj. od dnia wejścia w życie nowelizacji do dnia 31 grudnia 2010 r.*) pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej". W związku z tym, nasuwało się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest aby stosowna decyzja obowiązywała przez cały wskazany okres, czy też wystarczy, aby obowiązywała ona jedynie przez część tego okresu (zgodą Komisji Europejskiej na program pomocy jest wydawana na ściśle określony czas; może się on nie pokrywać z okresem przewidzianym w art. 2 i być krótszy aniżeli ten okres). Zdaniem Senatu zgodne z wolą ustawodawcy jest, aby wsparcie na zasadach określonych w ustawie mogło być udzielone, pod warunkiem obowiązywania takiej decyzji w dniu wystąpienia z wnioskiem o udzielenie wsparcia, o którym mowa w art. 15 ust. 1. Mając powyższe na względzie uchwalono stosowne poprawki.